

פיליפס שלושה ראשים

ובסוף קברו אותו, ממש כך, באדמה, ואמרו עליו קדיש במין טקס מתקדם ללא החברה קדישא, ונזכרו שלא עשו קריעה. ולא מצאו סכין מתאים ושכחו להביא מהבית, ודווקא לי, שמוותר מראש על עזרת השם, היה בארנק אולר שווייצרי שנראה קצת כמו כרטיס אשראי, עם מספריים, פינצטה, להב, פנס, מחט, מברג רגיל, מברג פיליפס ועט כדורי. ולקחו ממני את הלהב, שעל הידית שלו צלב, סמל של חברת האולרים השווייצרית, ולאיש לא היה ממש אכפת שהמצווה מתקיימת באולר של גויים, שיוצר מן הסתם באותן מכונות מדויקות שעושים בהן שעונים ומרעומים של פגזים, שגם הם סוג של שעונים, והשווייצרים מתייחסים לעבודתם בחרדת קודש, ממש כאילו מדובר במלאכת הקריעה. ועשו לכולם קריעה, גברים עשו לגברים ונשים עשו לנשים. ולפני זה הוא היה בבית חולים כמה ימים, וניסינו לשכנע אותו שיעשה ניתוח, כי אם משאירים אגן שבור או סדוק זה מביא להידרדרות ואף למוות, והניתוח ממש פשוט, כמעט כמו

פחחות וצבע. וכל כמה שניסיתי לדבר איתו, הוא אמר לי שוב ושוב שהוא בן יותר מתשעים, וחי כבר את חייו והשיג כל מה שרצה, וללכת פעמיים בשבוע לדיאליזה זה יותר מדי בשבילו, ונשמע היה שהוא ממש שקול בדעתו ואפילו משכנע. וחשבתי לקחת אותו לשפת המכתש הגדול בדרום ולעשות יחדיו מעשה תלמה ולואיז, אבל זה לא הזמן הנכון בשבילי. ומאוד רציתי שיישאר איתנו כי הכרתי אותו מילדותי והוא יקר לי ממש כהמשכו של אבי. והוא שכב במיטה וסבל מכאבים וגופו הפך לאויבו כמכונת עינויים. ובאותו הבוקר בא לבקר אותו תלמיד שלו שהפך לחבר, והחבר היה מגלח אותו מדי שבוע ביום שישי. ולא קלה הייתה המלאכה, כי הזקן שצימח על הפנים כבר היה קשה ולא גמיש, והעור מצומק, והפנים קטנות ומיוסרות. ובכל זאת גילח אותו תלמידו־חברו בחדר ובאהבה שלא ראיתי מימי. ושלושת הסכינים הסובבים במכונת הגילוח סבבו סחור־סחור וחתכו כל שבב שיער בשר השדוף, ומי שמבין יודע שייצור הסכינים הסובבים אינו פשוט כלל וכלל, וכל הסכינים המושחזים נראים אותו דבר, ממש כמו המשפחות המאושרות, אבל לחומר שממנו הם עשויים יש חשיבות רבה, ודרגת החיסום ורמת ההשחזה חשובות לא פחות. והבטתי בחבר שמגלח את האיש ואיחלתי לעצמי וליקיריי שגם כלפינו יפגינו כזאת עדינות וחמלה, ולא יירתעו מפנינו, תרתי משמע, בבוא היום. ובעוד לי נמאס לראות את היד עוברת מצד ימין לצד שמאל ולמעלה ולמטה ומעל ומתחת לסנטר וליד האף וצמוד לו ולשמוע את הסכינים סובבים, העוסק בגילוח התמיד במלאכתו ולא התעייף ולא הקל ראש, והחולה במיטה לא הלן על היד האוחזת במאכלת בעלת שלושת הראשים. והמכונה הייתה כקרברוס בפתח השאול, וראשיה נעו מצד לצד ככלב המלקק את אדונו הפצוע, והמכונה הייתה כקרברוס, המחליט מי ייכנס ומי יצא מהשאול. והנה האירו פניו של האיש והייתה בו רכות כבפני ילד, ופיוס שלא נראה מעולם, ויופי והוד. והמכונה הייתה חדשה לגמרי, כי המטפלת שכחה לארוז את מכונת הגילוח הוותיקה בהמולה שהייתה כשלקחו אותו באמבולנס לבית החולים, כי קודם לכן נפל בביתו. ואת המכונה החדשה קנו במרכז הקניות הנוצץ שצמוד לבית החולים. ומכונת הגילוח לא ממש הכירה את האיש ולא שמעה שהיה נערץ על תלמידיו ולא נחשפה לטוב ליבו. והמכונה החדשה הייתה מתוצרת פיליפס, שהיא חברה הולנדית,

אבל יוצרה בסין. ובניגוד למכונה הישנה, שהכירה את האיש, שזכרה לו חסד
נעוריו והייתה נאמנה לו, פסקה המכונה החדשה בעלת שלושת הראשים
כקרברוס שהגיעה שעתו להיפרד מהעולם, ופתחה לו את פשפש המעבר
לשאול. וכשבאתי לבקרו במחלקה ועמדתי בפתח הדלת לא ידעתי שזו תהיה
הפעם האחרונה שניפגש.